Список використаних джерел

1. Бех І. Д. Виховання особистості : Сходження до духовності. К. : Либідь, 2006. 272 с.
2. Богуш А. М. Дефініції «духовність» і «моральність» в аспекті національного виховання в Україні // Морально-духовний розвиток особистості в сучасних умовах : збірник наукових праць. К., 2000. Кн. 1. С. 18–23.
3. Бердяев Н. А. Философия свободного духа. М. : Республика, 1994. 480 с.
4. Вишневський О. Теоретичні основи сучасної української педагогіки : навчальний посібник. 3-тє вид., доопрац. і доп. К. : Знання, 2008. 566 с.
5. Яремчук С. В. Проблема духовності в процесі професійної підготовки майбутніх педагогів // Збірник наукових праць Інституту психології імені Г. С. Костюка Національної АПН України / за ред. С.Д. Максименка. К., 2012. Т. XIV. Ч. 1. С. 397–404.
6. Ярмусь С. Досвід віри українця : вибрані твори / упоряд. А. Колодний. К. : Світ знань, 2002. 512 с.

Анна Кравченко

РОЛЬ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРАКТИКИ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ВИЩОЇ ШКОЛИ

Із запровадженням переходу із трьохрівневої (бакалавр, спеціаліст, магістр) вищої освіти на двохрівневу (бакалавр, магістр) виникає гостра проблема забезпечення якісної сучасної вищої освіти, тобто ефективної підготовки викладачів вищої школи у даних закладах. Значної актуальності набуває проблема формування в умовах магістратури професійно-педагогічної компетентності майбутніх викладачів вищої школи.

Підготовка майбутніх викладачів вищої школи у магістратурі здійснюється відповідно до нормативних та законодавчих документів: Законів України «Про освіту» (2017), «Про вищу освіту» (2017), Національної стратегії розвитку освіти в Україні на період до 2021 року (2013), Галузевої концепції розвитку неперервної педагогічної освіти (2013).

До проблеми підготовки фахівців в умовах магістратури долучалося багато вчених, зокрема: А. Алексюк, В. Бобрицька, В. Бондар, С. Вітвицька, Н. Гузій, О. Дубасенюк, В. Кравченко, В. Лозова та ін.

Останнім часом зросли вимоги до рівня фахової підготовки педагогічних працівників, адже одним із пріоритетних завдань державної політики є удосконалення змісту освіти на основі компетентнісного підходу. Оскільки для удосконалення фаховості педагогічного працівника

важливим є не лише теоретичний аспект підготовки у закладі вищої освіти, а, насамперед, практична підготовка, то важливим етапом в освітньому процесі є проходження магістрантами педагогічної практики [2].

У Педагогічному словнику педагогічна практика (від грец. praktikos – діяльний, активний) у системі вищої педагогічної освіти є формою навчання, під час якої відбувається накопичення й усвідомлення студентами досвіду участі в реальному освітньому процесі з позицій учителя. Вона спрямована на формування професійних компетенцій і розвиток творчого потенціалу студентів та надає їм можливість адаптуватися до роботи в навчального закладі [1].

Практика є важливою складовою освітнього процесу адже посідає вагоме місце у формування професійних компетентностей, морально-етичних якостей майбутнього викладача, індивідуального творчого стилю педагогічної діяльності, потреби в самоосвіті, формування особливостей професійного та педагогічного спілкування серед колег та студентської спільноти.

У магістрантів, які навчаються за освітньо-науковою програмою: Педагогіка вищої школи Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини в процесі навчання у закладі вищої освіти передбачено дві практики [3].

Перша практика є науково-дослідною, що спрямована на розширення та закріплення теоретичних та практичних знань, отриманими в процесі навчання. Цей вид практики дає узагальнене уявлення про методологію наукової творчості, забезпечує інтеграцію загальної і професійної освіти на базі дослідницької діяльності. Фактично ця практика дає можливість студентам-магістрантам здійснити констатувальний етап експерименту магістерської роботи (провести анкетування, опитування), визначити основні теоретичні положення роботи та запропонувати шляхи вирішення означеної проблеми вашого дослідження.

Оскільки магістранти, що навчаються за вищезазначеною освітньо-науковою програмою в майбутньому будуть викладачами закладів вищої освіти, тому варто окрім наукової складової педагогічного працівника, надавати можливість магістрантам побачити себе як викладача вищої освіти.

На цю складову зорієнтована інша практика – педагогічна, яка забезпечує ознайомлення із специфікою педагогічної діяльності викладача закладу вищої освіти, оволодіння уміннями та навичками організації навчальної, виховної та наукової роботи зі студентами, проведення науково-дослідної роботи в умовах, що максимально наближені до майбутньої професійної діяльності магістра.

Педагогічна практика для магістрантів освітньо-наукової програми: Педагогіка вищої школи в Уманському державному педагогічному університеті імені Павла Тичини складається з таких блоків:

1) психолого-педагогічний – підготовка магістра до забезпечення загально-педагогічної діяльності, куратора студентської групи у закладі;
2) методичний – підготовка магістра як викладача однієї з обраних методик, включених спеціальних навчальних дисциплін;
3) науковий – підготовка магістра як науковця.

На наш погляд, таке поєднання теоретичної та практичної складової освітнього процесу не лише дозволить сформувати критичне бачення аналізу лекцій та семінарських занять, але й робити на їх основі висновки щодо організації власної викладацької роботи. Вищезазначені практики дозволяють розвинути у магістрантів творчий підхід до науково-методичної роботи та наукової праці.

Список використаних джерел

1. Гончаренко С. Український педагогічний словник / С. Гончаренко; [гол. ред. С. Головко]. – Київ : либідь, 1997. – 373 с.
2. Методичні рекомендації до проведення педагогічної практики для здобувачів вищої освіти другового (магістерського) рівня другого року навчання / за ред. С. Золотухіної. Харків : Планета-Принт, 2019. – 45 с.
3. Положення про організацію практик в Уманському державному педагогічному університеті імені Павла Тичини [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://udpu.edu.ua/documents/doc/

Валерія Крузель

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ФЕНОМЕНУ СОЦІАЛЬНОЇ РЕКЛАМИ ЯК ЗАСОБУ ПСИХОЛОГІЧНОГО ВПЛИВУ НА МОЛОДЬ

Неможливо уявити сучасний інформаційний простір без реклами. Ми постійно бачимо її по телебаченню, в Інтернеті, друкованих ЗМІ, ми чуємо її по радіо і по інших каналах. І навіть якщо людина прямо не реагує на рекламу, вона не може її не сприймати, оскільки реклама всюди.

Особливий вплив реклами на нашу думку відбувається саме у юнацькому віці, відображаючи динаміку суспільних відносин. Завдячуючи такому ефекту відбувається значний психологічний вплив на розвиток та становлення особистості на формування її ціннісних орієнтацій. Соціальні та мотиваційні фактори складають той комплекс психологічних феноменів, саме який визначає розвиток особистісної та професійної мотивації молоді і формується під психологічним впливом різних детермінант, провідною серед яких є реклама соціальна.